SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)

z dne 11. septembra 2007 *

V zadevi T-35/06,

Honig-Verband eV, s sedežem v Hamburgu (Nemčija), ki jo zastopata M. Hagenmeyer in T. Teufer, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata F. Erlbacher in B. Doherty, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razveljavitev Uredbe Komisije (ES) št. 1854/2005 z dne 14. novembra 2005 o dopolnitvi priloge k Uredbi (ES) št. 2400/96 glede registracije imena v „Register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb“ (Miel de Provence (ZGO)) (UL L 297, str. 3),

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi J. D. Cooke, predsednik, R. García-Valdecasas in V. Ciucă, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

1 V členu 1 Uredbe Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 208, str. 1) so določena pravila o zaščiti Skupnosti označb porekla in geografskih označb, do katerih so lahko upravičeni nekateri kmetijski proizvodi in nekatera živila.

2 V členu 2(2)(b) Uredbe št. 2081/92 je geografska označba opredeljena kot ime regije, posebnega kraja ali, izjemoma, države, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda

ali živila s poreklom iz navedene regije, posebnega kraja ali države, in ki ima posebno kakovost, sloves ali druge značilnosti, ki jih je mogoče pripisati navedenemu geografskemu poreklu in katerega proizvodnja in/ali predelava in/ali priprava za trg se opravlja na definiranem geografskem območju.

3 Za registracijo imena kmetijskega proizvoda ali živila kot zaščitene označbe porekla (ZOP) ali zaščitene geografske označbe (ZGO) morajo biti izpolnjeni pogoji, določeni v Uredbi št. 2081/92, in zlasti mora biti registracija v skladu s specifikacijo, opredeljeno v členu 4 navedene uredbe. Z registracijo dobi navedeno ime zaščito, opredeljeno v členih 13 in 14 Uredbe št. 2081/92.

4 V členih od 5 do 7 Uredbe št. 2081/92 je določen postopek registracije, ki omogoča vsaki skupini, ki je opredeljena kot združenje proizvajalcev in/ali predelovalcev, ki se ukvarjajo z istim kmetijskim proizvodom ali živilom, ali pod določenimi pogoji vsaki fizični ali pravni osebi, da zaprosi za registracijo ZOP ali ZGO za kmetijske proizvode ali živila iz posebnega geografskega območja, ki jih proizvaja ali pridobiva, pri državi članici, v kateri je to geografsko območje. Država članica preveri, ali je vloga utemeljena, in jo skupaj s specifikacijo iz člena 4 pošlje Komisiji (člen 5(5) Uredbe št. 2081/92).

5 V skladu s členom 6(1) Uredbe št. 2081/92 Komisija v roku šestih mesecev z uradno preiskavo preveri, ali vloga za registracijo vsebuje vse zahtevane podatke iz člena 4. Če Komisija ugotovi, da ime izpolnjuje pogoje za zaščito, v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* objavi različne podatke o vlagatelju in zadevnem proizvodu (člen 6(2) Uredbe št. 2081/92). Če Komisija ne prejme nobenega ugovora v skladu s členom 7

Uredbe št. 2081/92, se ime vpiše v register, ki ga vodi Komisija pod naslovom „Register [ZOP] in [ZGO]“ (člen 6(3) Uredbe št. 2081/92). Imena, vpisana v register, se nato objavijo v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* (člen 6(4) Uredbe št. 2081/92).

6 V členu 7 Uredbe št. 2081/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 535/97 z dne 17. marca 1997 (UL L 83, str. 3), je določeno:

„1. V šestih mesecih od datuma objave v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* iz člena 6(2) lahko katera koli država članica ugovarja registraciji.

2. Pristojni organi držav članic zagotovijo, da se lahko vsem osebam, ki izkažejo upravičen gospodarski interes, dovoli, da preučijo vlogo. Dodatno in glede na obstoječe stanje v državah članicah lahko države članice zagotovijo dostop drugim strankam, ki imajo pravni interes.

3. Vsaka fizična ali pravna oseba s pravnim interesom lahko ugovarja predlagani registraciji s tem, da pošlje ustrezno utemeljeno izjavo pristojnim organom države članice, v kateri ima stalno bivališče ali sedež. Pristojni organ izvede potrebne ukrepe, da obravnava te pripombe ali ugovor v roku, ki se določi.

4. Ugovor je dopusten, če:

— pokaže neizpolnjevanje zahtev iz člena 2,

— pokaže, da bi registracija predlaganega imena ogrozila obstoj povsem ali delno enakega imena ali znamke ali obstoj proizvodov, ki so bili zakonito na trgu vsaj pet let pred datumom objave iz člena 6(2),

— navaja lastnosti, ki dokazujejo, da je ime, za katerega je dana vloga za registracijo, samo po sebi generično.

5. Kadar se v skladu z odstavkom 4 ugovoru ugodi, Komisija zaprosi zainteresirane države članice, da se v treh mesecih med seboj dogovorijo v skladu z njihovimi notranjimi postopki. Če:

(a) je dogovor dosežen, sporočijo zadevne države članice Komisiji vse dejavnike, ki so omogočili dogovor, skupaj z mnenjem vlagatelja za registracijo in vlagatelja ugovora. Kadar ni nobenih sprememb v podatkih, prejetih po členu 5, Komisija postopa v skladu s členom 6(4). Če je sprememba, se znova začne postopek iz člena 7;

(b) dogovor ni dosežen, se Komisija odloči v skladu s postopkom iz člena 15, ob upoštevanju tradicionalnih poštenih običajev in dejanske verjetnosti zame-

njave. Če bi se Komisija odločila izvesti registracijo, opravi objavo v skladu s členom 6(4).“

7 V prilogi k Uredbi Komisije (ES) št. 2400/96 z dne 17. decembra 1996 o vnosu nekaterih imen v „Register [ZOP] in [ZGO]“, določen v Uredbi št. 2081/92 (UL L 327, str. 11, kakor je bila večkrat spremenjena), sta navedena ZOP in ZGO v skladu s členom 6(3) Uredbe št. 2081/92.

8 Z Uredbo Komisije (ES) št. 1854/2005 z dne 14. novembra 2005 o dopolnitvi priloge k Uredbi št. 2400/96 (UL L 297, str. 3; v nadaljevanju: izpodbijana uredba) je bila registrirana ZOP „miel de Provence“.

Dejansko stanje

9 Tožeča stranka je združenje, katerega člani proizvajajo in tržijo med. Člani tožeče stranke že desetletja tržijo več mešanic medu pod imenom „Honig aus der Provence“ (miel de Provence).

10 Komisija je 30. oktobra 2003 na podlagi člena 6(2) Uredbe št. 2081/92 objavila vlogo francoskih organov za registracijo imena „miel de Provence“ (UL C 261, str. 4). Ta vloga je v skladu s členom 4 Uredbe št. 2081/92 temeljila na specifikaciji, ki je izključevala zlasti sončnice.

11 Tožeča stranka je v dopisu z dne 29. marca 2004, naslovljenem na Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Zvezni urad za kmetijstvo in prehrano), pristojni nemški organ, ugovarjala vpisu imena „miel de Provence“.

12 Na podlagi tega dopisa je Zvezna republika Nemčija v skladu s členom 7(1) Uredbe št. 2081/92 ugovarjala registraciji v dopisu z dne 22. aprila 2004, ki je bil poslan Komisiji.

13 Komisija je v dopisu z dne 11. januarja 2005 obvestila nemške organe, da je ugovor dopusten, in jih pozvala, naj stopijo v stik s francoskimi organi.

14 Pristojni francoski organ, francosko Ministrstvo za kmetijstvo, prehrano, ribištvo in podeželje, je v dopisu z dne 16. marca 2005 izrazil stališče o ugovoru nemških organov in vztrajal pri vlogi za registracijo.

15 Tožeča stranka je v dopisu z dne 2. maja 2005 pristojnemu nemškemu ministrstvu poslala stališča o navedenem dopisu z dne 16. marca 2005. Dopis z dne 2. maja 2005 so nemški organi 24. maja 2005 posredovali Komisiji, da bi ji pomagali pri sprejetju odločitve.

16 Komisija je 14. novembra 2005 sprejela izpodbijano uredbo, s katero je bilo ime „miel de Provence (ZGO)“ vpisano v prilogo k Uredbi št. 2400/96. Izpodbijana uredba je bila 15. novembra 2005 objavljena v *Uradnem listu Evropskih skupnosti.*

Postopek in predlogi strank

17 Tožeča stranka je 30. januarja 2006 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo.

18 Z ločeno vlogo, vpisano v vpisnik v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 24. aprila 2006, je Komisija vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje.

19 Tožeča stranka je 16. junija 2006 predložila pisna stališča o tem ugovoru.

20 Tožeča stranka predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— zavrne ugovor nedopustnosti,

— razveljavi izpodbijano uredbo,

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

21 Komisija predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno,

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

22 V skladu s členom 114 Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju, če to predlaga stranka. V skladu z odstavkom 3 istega člena se ta predlog obravnava ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. V obravnavanem primeru je Sodišče prve stopnje ocenilo, da je dovolj seznanjeno s podatki iz spisa, da odloči o predlogu brez uvedbe ustnega postopka.

Trditve strank

23 Komisija trdi, da je tožba nedopustna zato, ker je izpodbijana uredba akt splošne veljave, ker tožeča stranka kot poklicno združenje ni v položaju, ki jo ločuje od katere koli druge osebe, in ker se tožeča stranka ne more sklicevati na neobstoj učinkovitega sodnega varstva.

24 Komisija najprej trdi, da so uredbe, s katerimi Komisija v skladu z osnovno uredbo, ki je v tem primeru Uredba št. 2081/92, zaščiti geografske označbe in označbe porekla, akti splošne veljave po členu 249, drugi odstavek, ES, ki se uporabljajo za objektivno določene okoliščine in imajo pravne učinke na kategorije oseb, ki so določene abstraktno (sklepi Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1999 v zadevi CSR Pampryl proti Komisiji, T-114/99, Recueil, str. II-3331, v nadaljevanju: sklep CSR Pampryl, točki 42 in 43; z dne 30. januarja 2001 v zadevi La Conqueste proti Komisiji, T-215/00, Recueil, str. II-181, v nadaljevanju: sklep La Conqueste, točka 33, in z dne 6. julija 2004 v zadevi Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, T-370/02, ZOdl., str. II-2097, točka 55).

25 Komisija tudi trdi, da ima poklicno združenje, ustanovljeno za obrambo in zastopanje interesov svojih članov, pravico vložiti ničnostno tožbo samo v treh primerih. Tožeča stranka naj bi navajala samo dva od teh treh primerov, in sicer takrat, kadar pravna določba združenju izrecno priznava različne procesne pravice in kadar združenje zastopa interese podjetij, ki bi sama imela pravico vložiti tožbo.

26 Prvič, Komisija trdi, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča in Sodišča prve stopnje, navedeno v točki 24 zgoraj, Uredba št. 2081/92 posameznikom in torej poklicnim združenjem ne zagotavlja procesnih jamstev. V členu 7 Uredbe št. 2081/92 naj bi bil predviden samo ugovor države članice, dopisi tožeče stranke pa naj ne bi mogli pomeniti takega ugovora, čeprav se je pristojni nemški organ skliceval nanje in čeprav jih je tožeča stranka poslala neposredno Komisiji.

27 Drugič, Komisija trdi, da člani tožeče stranke tudi niso procesno upravičeni. Njihov položaj naj se ne bi razlikoval od položaja drugih proizvajalcev ali distributerjev medu v Skupnosti in v tretjih državah, ki so svoje proizvode tržili pod zadevnim imenom

(„miel de Provence“) in ki ne smejo več uporabljati navedenega imena, ki je odslej zaščiteno z registracijo.

28 Nazadnje Komisija trdi, da nedopustnosti tožbe ne izpodbija trditev tožeče stranke v zvezi z zahtevo po učinkovitem sodnem varstvu. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča od sodbe z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji (25/62, Recueil, str. 197), ki je bila potrjena s sodbo z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (C-50/00 P, Recueil, str. I-6677), je ničnostna tožba zoper uredbo dopustna samo, če se dokaže posamičen interes tožeče stranke.

29 Tožeča stranka meni, da jo izpodbijana uredba zadeva neposredno in posamično.

30 Prvič, tožeča stranka trdi, da je bila kot začetnica in pogajalka v postopku ugovora in sprave tesno povezana s postopkom registracije imena „miel de Provence“ in da dejstvo, da je bila tako s postopkovnega vidika povezana s sprejetjem tega akta Skupnosti, dokazuje njen posamični interes.

31 V zvezi s tem tožeča stranka navaja, da njena tesna povezanost s postopkovnega vidika s postopkom odločanja v tem primeru izhaja iz konkretnega poteka postopka ugovora. Poudarja, da ugovora zoper registracijo imena „miel de Provence“ ni vložila Zvezna republika Nemčija, ampak ona sama, in da je nemško zvezno ministrstvo navedeni ugovor samo formalno posredovalo Komisiji. Spravni postopek naj bi bil uveden prav zaradi njenega ukrepanja in tožeča stranka meni, da to zadostuje, da se ji prizna procesno upravičenje (sodbi Sodišča z dne 20. marca 1985 v zadevi Timex proti

Komisiji in Svetu, 264/82, Recueil, str. 849, in z dne 28. januarja 1986 v zadevi Cofaz proti Komisiji, 169/84, Recueil, str. 391). Tožeča stranka meni, da je bila izključna pogajalka v zvezi z vloženim ugovorom, in v zvezi s tem trdi, da je v uvodni izjavi 5 izpodbijane uredbe izrecno navedeno, da so ugovor posredovali nemški organi.

32 Drugič, tožeča stranka meni, da jo izpodbijana uredba zadeva posamično zaradi škodljivega učinka na procesna jamstva, ki so ji priznana s členom 7(3) Uredbe št. 2081/92. Najprej navaja, da ji je z navedenim členom podeljena lastna procesna pravica do ugovora, neodvisna od posebne pravice do ugovora držav članic, in da je uresničila to pravico. Po mnenju tožeče stranke naj bi bila v postopkovnih pravilih Uredbe št. 2081/92 za to lastno pravico do ugovora fizične ali pravne osebe določena samo organizacijska podpora pristojnih nacionalnih organov. Prav tako navaja, da je bila ta lastna pravica do ugovora pojasnjena in poudarjena s spremembami, ki so bile uvedene z Uredbo Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12), s katero je bila nadomeščena Uredba št. 2081/92.

33 Tožeča stranka dodaja, da je Komisija v uvodni izjavi 8 izpodbijane uredbe navedla, da je odločitev o registraciji oprla na dejstvo, da naj ne bi bilo zadostno dokazano, da bi bili nemški proizvajalci dejansko gospodarsko prizadeti. Iz tega naj bi izhajalo, da ima tožeča stranka procesne pravice, ki naj v obravnavanem primeru ne bi bile upoštevane.

34 Nazadnje tožeča stranka izpodbija razlago Komisije glede sodne prakse v zvezi s členom 7 Uredbe št. 2081/92. Te sodne odločitve naj ne bi nasprotovale trditvam tožeče stranke, saj naj bi se ta zadeva razlikovala od zadev, ki so privedle do sklepov La Conqueste in Alpenhain in do sklepa Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2005 v zadevi Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort proti Komisiji (T-381/02, ZOdl., str. II-5337).

35 Tretjič, tožeča stranka trdi, da izpodbijana uredba posamično zadeva njene člane, katerih interese zastopa, in iz tega sklepa, da je procesno upravičena.

36 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da naj bi bil položaj njenih članov individualiziran zaradi okoliščin registracije imena „miel de Provence“, ki se neposredno nanašajo na gospodarski položaj članov. Zato naj bi se njeni člani razlikovali od vseh podjetij, ki bi jih to morebiti zadevalo, saj so svoje proizvode tržili v Nemčiji več kot pet let pod imenom „Honig aus der Provence“ (miel de Provence).

37 Četrtič, tožeča stranka meni, da se izpodbijana uredba po svoji vsebini ujema z odločbo, izdano v zvezi z njo. Izpodbijana uredba naj bi namreč tudi pomenila odločbo, s katero je zavrnjen njen ugovor in s katero je torej individualizirana.

38 Petič, tožeča stranka trdi, da jo izpodbijana uredba posamično zadeva glede na načelo učinkovitega sodnega varstva. Trdi, da nima možnosti dobiti odgovora na vprašanje za predhodno odločanje, ne da bi kršila izpodbijano uredbo. Poleg tega po mnenju tožeče stranke ni primernega nacionalnega pravnega sredstva.

Presoja Sodišča prve stopnje

39 V skladu s členom 230, četrti odstavek, ES, je dopustnost ničnostne tožbe zoper uredbo, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, pogojena s tem, da je izpodbijana uredba v resnici odločba, ki jo neposredno in posamično zadeva. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba merilo za razlikovanje med uredbo in odločbo iskati v tem, ali je

zadevni akt splošno veljaven ali ne (sklepa Sodišča z dne 23. novembra 1995 v zadevi Asocarne proti Svetu, C-10/95 P, Recueil, str. I-4149, točka 28, in z dne 24. aprila 1996 v zadevi CNPAAP proti Svetu, C-87/95 P, Recueil, str. I-2003, točka 33). Akt je splošno veljaven, če se uporablja za objektivno določene okoliščine in ima pravne učinke na kategorije oseb, ki so določene splošno in abstraktno (sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1996 v zadevi Weber proti Komisiji, T-482/93, Recueil, str. II-609, točka 55).

40 V obravnavanem primeru je z izpodbijano uredbo imenu „miel de Provence“ zagotovljena zaščita geografskih označb, določena v Uredbi št. 2081/92, v kateri je v členu 2(2)(b) geografska označba opredeljena kot ime regije, posebnega kraja ali, izjemoma, države, ki se uporablja za opis kmetijskega proizvoda ali živila s poreklom iz navedene regije, posebnega kraja ali države, in ki ima posebno kakovost, sloves ali druge značilnosti, ki jih je mogoče pripisati navedenemu geografskemu poreklu in katerega proizvodnja in/ali predelava in/ali priprava za trg se opravlja na definiranem geografskem območju.

41 Zaščita, ki izhaja iz registracije, pomeni, da je uporaba imena „miel de Provence“ pridržana za proizvajalce, katerih proizvodi izpolnjujejo geografske in kvalitativne zahteve, določene za proizvodnjo medu iz Provanse v specifikaciji. Kot je pravilno poudarila Komisija, se izpodbijana uredba nikakor ne nanaša na določene proizvajalce, kot je tožeča stranka, ampak priznava vsem podjetjem, katerih proizvodi izpolnjujejo predpisane geografske zahteve in zahteve glede kakovosti, pravico, da jih tržijo pod zgoraj navedenim imenom, in odreka to pravico vsem tistim, katerih proizvodi ne izpolnjujejo teh pogojev, ki so enaki za vsa podjetja. Izpodbijana uredba se uporablja za vse proizvajalce medu „miel de Provence“, ki imajo dovoljenje za uporabo tega imena, in tudi tiste – sedanje in prihodnje (po potrebi po izteku prehodnega obdobja

iz člena 13(2) Uredbe št. 2081/92) – ki nimajo dovoljenja za uporabo navedenega imena. Ne nanaša se samo na proizvajalce iz držav članic, ampak ima pravne učinke tudi na neznano število proizvajalcev iz tretjih držav, ki bi želeli zdaj ali v prihodnosti izvažati med „miel de Provence“ v Skupnost.

42 Izpodbijana uredba je torej ukrep splošne veljave po členu 249, drugi odstavek, ES. Uporablja se za objektivno določene okoliščine in ima pravne učinke na kategorije oseb, ki so določene abstraktno (v zvezi s tem glej sklepe Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v zadevi Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, T-109/97, Recueil, str. II-3533, točka 51; z dne 26. marca 1999 v zadevi Biscuiterie-confiserie LOR in Confiserie du Tech proti Komisiji, T-114/96, Recueil, str. II-913, točke od 27 do 29, in CSR Pampryl, točki 42 in 43).

43 Vendar pa ni izključeno, da lahko določba, ki je po svoji naravi ali področju uporabe zakonodajna, posamično zadeva fizično ali pravno osebo. To velja, kadar jo zadevni akt zadeva zaradi nekaterih lastnosti, ki so značilne zanjo, ali zaradi dejanskega stanja, ki jo ločuje od katere koli druge osebe in jo zato individualizira enako, kot bi naslovnika odločbe (zgoraj navedena sodba Sodišča Plaumann proti Komisiji, str. 223; sodba Sodišča z dne 18. maja 1994 v zadevi Codorníu proti Svetu, C-309/89, Recueil, str. I-1853, točki 19 in 20, ter zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točka 36, in Weber proti Komisiji, točka 56).

44 V obravnavanem primeru tožeča stranka navaja pet trditev v podporo svoji individualizaciji, vendar iz teh ni mogoče razbrati lastnosti, ki bi bila značilna zanjo, ali dejanskega stanja, ki bi jo ločevalo od drugih zadevnih gospodarskih subjektov in zato individualiziralo.

45 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, ki se nanaša na procesne pravice, je treba najprej opozoriti, da niti postopek priprave zakonodajnih aktov niti sami zakonodajni akti kot ukrepi splošne veljave ne zahtevajo na podlagi splošnih načel prava Skupnosti, kot je pravica do zaslišanja, sodelovanja prizadetih oseb, saj se šteje, da njihove interese zastopajo politični organi, ki so pozvani k sprejemanju teh aktov (zgoraj navedeni sklepi Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, točka 60; CSR Pampryl, točka 50, in La Conqueste, točka 42). Zato bi bilo zaradi neobstoja izrecno zagotovljenih procesnih pravic v nasprotju z besedilom in duhom člena 230 ES dovoliti vsakemu posamezniku, ki je sodeloval pri pripravi zakonodajnega akta, da nato vloži tožbo zoper ta akt (zgoraj navedeni sklepi Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, točka 68; CSR Pampryl, točka 50, in La Conqueste, točka 42).

46 O dopustnosti te tožbe je treba zato presoditi le ob upoštevanju procesnih jamstev, ki jih v korist posameznikom posebej priznava Uredba št. 2081/92 (v zvezi s tem glej sklep CSR Pampryl, točka 51).

47 V nasprotju s trditvami tožeče stranke pa v okviru postopka z ugovorom, ki ga določa ta uredba, procesna jamstva, priznana v korist posameznikom, zadevajo le odgovornost držav članic in se ne izvajajo, kar zadeva Komisijo.

48 V členu 7(1) Uredbe št. 2081/92 se tako le državam članicam priznava pravica ugovora registraciji pred Komisijo. Če lahko v skladu s členom 7(3) iste uredbe tudi vsaka fizična ali pravna oseba s pravnim interesom ugovarja predlagani registraciji, mora to storiti tako, da pošlje ustrezno utemeljeno izjavo pristojnim organom države članice, v kateri ima stalno bivališče ali sedež. Ta določba zadevne države članice ne zavezuje, da ta ugovor posreduje Komisiji, temveč le, da sprejme potrebne ukrepe za „obravnavo“ tega ugovora v zahtevanem roku (sklep La Conqueste, točka 45). Poleg tega velja, da če mora v skladu s trinajsto uvodno izjavo Uredbe št. 2081/92 „registracijski postopek omogočiti vsakemu, ki je osebno in neposredno prizadet, da uveljavlja

svoje pravice s tem, da Komisiji prijavi svoj ugovor“, se ta prijava izvede „v državi članici“. Nobena izmed določb člena 7 Uredbe št. 2081/92 Komisiji ne dovoljuje, da bi upoštevala ugovor, ki bi ga prijavila druga oseba in ne država članica. Nazadnje, če se prizna, da je ugovor „dopusten“ po členu 7(4) Uredbe št. 2081/92, odstavek 5 istega člena določa, da Komisija zaprosi zainteresirane države članice, naj se dogovorijo med seboj, pri čemer ni predvidena intervencija posameznikov (sklep La Conqueste, točka 45).

49 Tožeča stranka se tako ne more učinkovito sklicevati na trditev, da je v uvodni izjavi 5 izpodbijane uredbe izrecno navedeno, da so odgovor posredovali nemški organi, s čimer naj bi dokazala, da jo je Komisija obravnavala kot izključno pogajalko. Kot je bilo poudarjeno v prejšnji točki, Komisiji ni dovoljeno upoštevati ugovora, ki ga je prejela od posameznika. Dopustni so lahko le ugovori držav članic. Uvodna izjava 5 izpodbijane uredbe se tako omejuje na opis postopka ugovora, ki ga določa Uredba št. 2081/92, in zato ne omogoča, da bi bila tožeči stranki priznana procesna pravica.

50 Kar zadeva trditev tožeče stranke, da se sodna praksa, ki jo navaja Komisija, nanaša na drugačno situacijo, kot je v tem primeru, je treba ugotoviti, da ta sodna praksa razlaga člen 7 Uredbe št. 2081/92, na katerega se opira tožeča stranka, tako da se mora njena trditev zavrniti.

51 Glede trditve tožeče stranke v zvezi z Uredbo št. 510/2006, kot je bila spremenjena, je treba poudariti, da se ta uredba v obravnavanem primeru ne more uporabiti in da zato na njeni podlagi ni mogoče priti do ugotovitev glede rešitve tega spora. Vsekakor bi se lahko Uredba št. 510/2006 razlagala tudi tako, da izključuje obstoj takega jamstva v sistemu, ki ga določa Uredba št. 2081/92.

52 Treba je dodati, da se določbe člena 7 Uredbe št. 2081/92 o pravici do ugovora posameznikov bistveno razlikujejo od zelo specifičnih določb, ki obstajajo na področju dampinga in subvencij, ki nekaterim gospodarskim subjektom zagotavljajo posebno vlogo v postopku Skupnosti, ki vodi do uvedbe protidampinške ali protisubvencijske dajatve (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča z dne 4. oktobra 1983 v zadevi Fediol proti Komisiji, 191/82, Recueil, str. 2913, točki 16 in 25). Zato je sklicevanje na zgoraj navedeno sodbo Timex, ki je tožbo, ki jo je v zvezi s protidampingom vložil pritožnik, razglasila za dopustno predvsem zaradi pravic, ki so jih pritožniki imeli na podlagi osnovne uredbe, zaradi aktivne vloge, ki jo je imel pritožnik v pripravljalni protidampinški preiskavi, ter zaradi dejstva, da je uvedba protidampinške dajatve temeljila na individualnem položaju tega pritožnika, ter sklicevanje na zgoraj navedeno sodbo Cofaz o procesnih jamstvih, dodeljenih podjetjem v vlogi pritožnikov, na podlagi katerih so bili pooblaščeni, da od Komisije zahtevajo ugotovitev kršitve pravil Skupnosti na področju državnih pomoči, v tem primeru neupoštevno.

53 Iz zgoraj navedenega izhaja, da Uredba št. 2081/92 na ravni Skupnosti ne določa specifičnih procesnih jamstev v korist posameznikom (sklep CSR Pampryl, točka 55) in da zato tožeča stranka ne more izkazati teh procesnih jamstev.

54 Tožeča stranka se tudi ne more učinkovito sklicevati na okoliščino, da naj bi imela izpodbijana uredba resen gospodarski vpliv na dejavnost njenih članov. Dejstvo, da lahko akt splošne veljave različno konkretno vpliva na razne pravne subjekte, za katere se uporablja, še ne pomeni, da jih lahko razlikuje od vseh drugih zadevnih subjektov, če se, kot v tem primeru, uporaba tega akta izvede na podlagi objektivno določenega položaja (sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. februarja 2000 v zadevi ACAV in drugi proti Svetu, T-138/98, Recueil, str. II-341, točka 66, in sklep La Conqueste, točka 37).

55 Nasprotno, izpodbijana uredba zadeva podjetja, ki so člani tožeče stranke, le kot gospodarske subjekte, ki proizvajajo ali tržijo med in ki ne izpolnjujejo pogojev za uporabo ZGO „miel de Provence“. Tako so prizadeta enako kot vsa druga podjetja,

katerih proizvodi prav tako niso v skladu z zahtevami zadevnih določb Skupnosti, ne le tisti, ki prihajajo iz Nemčije, temveč tudi tisti iz drugih držav članic Skupnosti in celo tretjih držav.

56 Dejstvo, da člani tožeče stranke že dolgo tržijo svoje proizvode pod imenom „Honig aus der Provence“, jim ne daje posebne pravice, ki bi jih individualizirala. Položaj tožeče stranke se zaradi tega ne razlikuje od položaja drugih proizvajalcev, ki so prav tako tržili svoje proizvode kot „miel de Provence“ in ki jim ni več dovoljeno uporabljati tega imena, ki je zaradi registracije zdaj zaščiteno kot ZGO (v tem smislu glej zgoraj naveden sklep Alpenhain-Camembert-Werk in drugi proti Komisiji, točka 66, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 13. decembra 2005 v zadevi Arla Foods in drugi proti Komisiji, T-397/02, ZOdl., str. II-5365, točka 58).

57 Sodišče je izrecno potrdilo, da dejstvo, da se je tožeča stranka v trenutku sprejetja uredbe o registraciji označbe porekla znašla v položaju, v katerem mora izvesti prilagoditve svoje strukture proizvodnje, da bi izpolnila pogoje te uredbe, ne zadostuje, da bi bila posamično prizadeta enako, kot bi bil prizadet naslovnik akta (sklep Sodišča z dne 30. januarja 2002 v zadevi La Conqueste proti Komisiji, C-151/01 P, Recueil, str. I-1179, točka 35).

58 Te rešitve ne more izpodbiti trditev tožeče stranke, da jo izpodbijana uredba posamično zadeva, ker naj bi bila dejansko odločba, sprejeta v zvezi z njo. Uredbe kot akta splošne veljave v tem primeru ni mogoče enačiti z odločbo.

59 Kar nazadnje zadeva trditev tožeče stranke, ki se nanaša na zahtevo po učinkovitem sodnem varstvu, je treba najprej poudariti, da je pred sodiščem Skupnosti nemogoče

uvesti neposredno ničnostno tožbo, tudi če bi se potem, ko sodišče konkretno preuči nacionalna procesna pravila, dalo dokazati, da ta pravila posamezniku ne dovoljujejo, da bi vložil tožbo, s katero bi ugovarjal veljavnosti izpodbijanega akta Skupnosti (sklep Sodišča z dne 12. decembra 2003 v zadevi Bactria proti Komisiji, C-258/02 P, Recueil, str. I-15105, točka 58).

60 Poleg tega je Sodišče v zvezi s pogojem posamičnega interesa, ki ga zahteva člen 230, četrti pododstavek, ES, jasno dokazalo, da če je res, da je treba ta pogoj razlagati z vidika načela učinkovitega sodnega varstva ob upoštevanju različnih okoliščin, ki bi individualizirale tožečo stranko, taka razlaga ne more pripeljati do odstranitve zadevnega pogoja, ki ga Pogodba izrecno določa, ne da bi bila prekoračena pooblastila, ki jih imajo na podlagi Pogodbe sodišča Skupnosti. Iz tega sledi, da ob neizpolnitvi tega pogoja nobena fizična ali pravna oseba nikakor ne more vložiti ničnostne tožbe proti uredbi (zgoraj navedena sodba Sodišča Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točki 37 in 44, in sodba Sodišča z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 36).

61 Iz zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da se za tožečo stranko, kot je združenje nemških proizvajalcev medu, ne more šteti, da jo izpodbijana uredba posamično zadeva po členu 230, četrti pododstavek, ES.

62 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je tožba, ker izpodbijana uredba predstavlja ukrep splošne veljave in ker tožeča stranka ni prizadeta zaradi določenih okoliščin, ki veljajo samo zanjo, ali zaradi dejanskega položaja, ki jo razlikuje od drugih oseb in jo zaradi tega individualizira, nedopustna.

Stroški

63 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se stranki, ki ni uspela, naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji na podlagi predloga Komisije naloži plačilo njenih stroškov in stroškov, ki jih je priglasila Komisija.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

sklenilo:

1. Tožba se kot nedopustna zavrže.

2. Tožeča stranka nosi lastne stroške in stroške, ki jih je priglasila Komisija.

V Luxembourgu, 11. septembra 2007

Sodni tajnik — Predsednik

E. Coulon — Cooke